

Testimoni Teresa Vallvé

14 de juny del 2015

Trobada de final de curs de la zona Nou Barris

Per a mi Jesús Crist és la VIDA de tota vida!... i nosaltres som VIDA de la seva VIDA!

El que passa és que al llarg dels anys l'he anat vivint de maneres diferents.

De petita: Jesús amic! – Pregària--- “parlava amb Ell com un amic parla amb el seu amic!”...

De Jove: Em vaig Enamorar d'Ell, del que deia, del que feia... El veia coherent! Vivia l'Eucaristia per unir-me a Ell! Per agradar-li i expressar-li el meu Amor. Era “un model”... però sentia la seva Presència dins meu...

De jove: Vaig sentir que li havia d'entregar la vida... “Dóna la VIDA!” era la frase que m'animava... era com si me la digués Ell mateix!

Germanetes: -I la vaig donar entregant-me als altres en la Congregació de les Germanetes... Però encara hi havia un “jo petit” que es creia que s'entregava a Déu, que era fora!... encara que tingués vivències seves... interiors...

La VISIÓ de Déu al llarg dels anys ha anat canviant i per això ha canviat també la manera de fer.

Vaig veure – que Ell donava la VIDA en majúscula a través meu i a través de tothom i per tant hi havia un donar i rebre... (No era jo que la donava).

Les relectures de vida de les germanetes em varen ajudar molt – aquest passar la pel·lícula del viscut a càmera lenta per contemplar els detalls on el trobava, així després podia dir: “T'he vist!” en tal gest petit de servei, en aquella fortalesa d'aquella dóna que era pal de paller de casa seva... en aquelles mans, calloses de treballar... i de lluitar... en aquell somriure tendre d'aquell infant, que encara no s'havia desconnectat dels seus inicis prop de Déu Pare... etc...

Així la vida-VIDA, que rebia m'interpel·lava, i em deixava modificar per ella... transformar...

Les Revisions de VIDA també em varen ajudar molt a aquesta unitat-fe-vida... a descobrir les causes i veure les conseqüències de les coses... a comprometre'm... a poder fer un retorn a les persones del que havia descobert en elles, del mateix Jesús Crist.

Però una cosa que es donava en tothom, veia que obstaculitzava, el que pogués fluir la VIDA Ressuscitada de Jesús Crist dins nostre. Què era?... Un discurs interior ... que ve de la ment, del pensament...

Aquest discurs produïa un circuit tancat, que causava i obstaculitzava també l'acció... perquè feia que actuéssim segons tots aquests pensaments, condicionaments, models apresos de petits, programacions, personatges que ens creiem que som!

I per tant, que no actuéssim deixant fluir la vida del Crist... sinó la vida en minúscules del nostre “jo” esquitat i condicionat...

¿Com sortir d'aquest discurs, d'aquest circuit tancat i repetitiu? Realment. Tenia sortida?

Quina? – “Adonar-me'n” de que jo no era el discurs... adonar-me'n de que jo no era el pensament, sinó “el que se'n adonava” dels pensaments que corrien per la meua ment, fossin del tipus que fossin...

“ADONAR-ME”- que jo no era el cos! Sinó el que se n'adonava del que el cos sentia, reclamava, patia o gaudia a través de tots els sentits...

Però, qui era el que se n'ADONAVA?...

Qui sóc jo? Em preguntava?!...

Després vaig veure que “el qui” sempre es refereix al personatge extern que ens han fet creure que som!... i vaig preguntar-me: Què sóc?...

Perquè això no ho puc tocar!...

El que sóc no em podrà venir donat de fora!... del que m'han dit que sóc! ... i m'ho han fet creure!...: “Ets tonta!” ... “Ets llesta!” ... “Ets l'ànima!” ... “Ets magnífic” ... “No vals res!” ... o bé ets la professió que tens: “Ets fuster o soldador” ... “ets treballadora social, o mestre, o dona de fer feines!”.

Tampoc sóc l'estat de vida!: casada, soltera, capellà, monja, “germaneta”, “ermitana”... Això és el paper que desenvolupo en aquesta societat...

Tampoc sóc – el caràcter, la manera de ser, la psicologia que tinc... perquè qui la té? ...El tenir no és el ser!... El ser és el que ho sosté tot.

Doncs, què sóc realment? – Descobrir això és la clau de tot! És la gran revelació de la vida!... la que ho canvia tot... encara que l'entorn sigui el mateix!... Però ho canvia tot si ho comprenc des de dins, no des del pensament...

Què sóc? Sóc VIDA!

De què està feta aquesta VIDA? – de la mateixa substància de Déu!

Déu ÉS AMOR!... Som, doncs, Amor, Amor tendre, Bondados, comprensiu, joiós... som Felicitat! Som Amor conscient, intel·ligent... Som un Amor Luminós fet, d'una energia pacífica i joiosa...

Estem en aquesta vida per descobrir això...!

Sat-Chit-Amanda diuen els Hindús!

Ser =	Consciència – Felicitat – Amor Joiós!
Energia de llum	Intel·ligència

“Jo sóc el que sóc!”... aquest és el meu Nom de generació en generació!... El que Realment Sóc en tot i en tothom!... el que dono el SER! ... el que us faig SER!...

Si tots, doncs, tenim la mateixa VIDA- es que som Ú!... Som diversos en el nostre ser existencial: cos, psicologia, maneres de fer i de ser, gustos i models apresos... FORMES ...

- Som ú en el nostre ser ESSENCIAL!

Vaig veure que era molt diferent relacionar-se i actuar sols des de l'ÉSSER EXISTENCIAL ... o fer-ho tot des de l'ÉSSER ESSENCIAL ...

L'ERMITA – Va ser un assimilar, madurar i aprofundir tot això... i una purificació, un buidament, una mort... per sortir de tot això.

Més xopa de vida – Vida – Ressuscitada!...

Va ser un desemascarar – personatges, models, etc. va ser una pregària humil intensa... i una contemplació del seu Amor... ara.

DÉU ÉS i això basta! – quan ens posem a viure des del que som, aquesta unitat... el Caos s'ordena... tot ve donat... sense esforç, és Nou... quan la nostra ment ens col·loca en la dualitat del discurs... en el circuit tancat, tot torna a ser costós, costerut, difícil...

El resum, doncs, és quelcom simple i senzill:

Respirar conscientment aquest AMOR, aquesta VIDA tendra, pacífica, joiosa de Déu!... o sigui entrar en aquest moviment de rebre i donar... tots estem en el mateix moviment!...

Hi ha una imatge que va molt bé per a explicar: és com quan es llença un coet, per a poder sortir de l'atmosfera ha de tenir un impuls molt fort, ha de tenir un motor molt fort... que el fa entrar en òrbita... entra en aquesta òrbita i el motor ha de caure... pesa massa... l'enredaria... el faria tornar enrere si el volgués mantenir... El motor és per a entrar en òrbita. Un cop s'entra en l'òrbita de l'Amor – L'Esperit Sant!, l'Esperit de Jesús, l'Esperit d'AMOR del Pare!...

Un cop entres en aquesta òrbita Trinitària... que és l'òrbita de la VIDA que cada cop és més VIDA... no cal res més!... sinó com diu Jesús: PERMANEIX!... Restar en el seu Amor! Seguir en la seva VIDA... que conté tot i tothom que impregna la vida de cada dia (el què, el com, el qui, l'on...) i el cosmos sencer!...

Ell ÉS entreteixit amb nosaltres, fa inseparable!

El veiem sota una forma – esclafada, oprimida o alliberada, reeixida... És el més humil! Amagat en tot i en tots!... fins que tot i tots arriben a la plenitud del seu ÉSSER!... Ell és el més pacient de tots!... Que està esperant aquest procés existencial, però que ja es dona en aquest nivell ESSENCIAL!

Ell agafa totes les formes de l'existència... quan jo les agafo i les visc és que estic situada en l'ESSÈNCIA... quan em quedo encallada en una forma és que estic situada en l'existència i no en el que realment sóc! És el termòmetre!